

Arrest

nr. 294 087 van 12 september 2023
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TROCH
Brusselstraat 51
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Griekse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 30 en 31 mei 2023 met referentenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien de synthesesmemories.

Gezien de verzoeken en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikkingen van 14 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zijn een tweeling en dienen op 15 november 2022, op een ogenblik dat zij beiden nog minderjarig zijn, aanvragen in voor een verklaring van inschrijving als beschikkingshouders over voldoende bestaansmiddelen. Hangende deze aanvragen, meer bepaald op 28 maart 2023, worden zij meerderjarig.

1.2. Op 8 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op identieke wijze zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 15.11.2022 werd ingediend door Naam [C.E.] : Nationaliteit: Griekenland, Geboortedatum : 28.03.2005, Geboorteplaats [...] . Identificatienummer in het Rijksregister: [...] verblijvende te [...] om de volgende reden geweigerd.

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 15.11.2022 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als houder van toereikende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor de aanvraag werden volgende bewijsstukken voorgelegd de arbeidsovereenkomst ([H.] BV) van [C.I.] (vader), twee loonstroken van de vader (september en oktober 2022) en een European Health Insurance Card.

Als houder van toereikende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40, §4. eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08 10 1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12 1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en met het aantal personen ten laste). Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we afleiden dat betrokkene een beroep doet op de bestaansmiddelen van de vader [C.I.]. Als bewijs van bestaansmiddelen worden de arbeidsovereenkomst van [H.] BV en de loonstroken van september en oktober 2022 voorgelegd. Deze inkomsten worden verkregen uit een activiteit in loondienst, in België, door de vader. Uit verder onderzoek en analyse van de voorgelegde bewijsstukken diende vastgesteld te worden dat de verworven inkomsten, onvoldoende hoog zijn om te voldoen aan de voorwaarden van het tweede lid van het hogervermelde wetsartikel. Naast voor zichzelf en betrokkene, dient dhr. [C.I.] ook te voorzien in het levensonderhoud van zijn partner ([C.F.]) en meerderjarig [zoon/dochter] ([C.E.]). Het feit dat dhr. [C.I.] heden nog is tewerkgesteld en inkomsten verwerft doet geen afbreuk aan de hoervermelde vaststelling, na onderzoek. Verder kan nergens uit het dossier vastgesteld worden in welke mate betrokkene zelf, [haar meerderjarig broer/zijn meerderjarig zus] [C.E.] en moeder mevr. [C.F.] bijdragen aan het globale gezinsinkomen. Zelfs indien zij zouden beschikken over eigen bestaansmiddelen, kan er bij gebrek aan informatie inzake geen rekening mee gehouden worden voor de beoordeling van de aanvraag

We kunnen aan de hand van de voorlegde bewijsstukken niet zomaar, zonder meer, aannemen dat er bewezen is dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verder legt betrokkene een European Health Insurance Card voor als bewijs van een geldige ziekteverzekering. Een verzekering die de medische kosten voor lang verblijf in België dekt is een vereiste om het verblijfsrecht te kunnen bekomen in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen. Uit nazicht kon echter blijken dat de geldigheidsduur op 28.02.2023 is verstreken. Er werd geen bewijs aangeleverd waaruit blijkt dat betrokkene heden nog over een geldige ziekteverzekering kan beschikken.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4, eerste lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981.

Het verblijfsrecht als houder van toereikende bestaansmiddelen kan dan ook niet worden toegestaan.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Nu de bestreden beslissingen steunen op dezelfde motieven en de door verzoekers, een tweeling, ingediende beroepen ook identieke middelen bevatten, is het in het belang van een goede rechts-bedeling aangewezen de beide beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056). Verzoekers hebben hier ook uitdrukkelijk om gevraagd in hun procedure-stukken.

2.2. Verzoekers hebben ervoor geopteerd synthesesmemories neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemories behoudens wat de ontvankelijkheid van de beroepen en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In hun synthesesmemories vatten zij hun middel en repliek op de nota's met opmerkingen samen als volgt:

“Artikel 40 §4,2° VW bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt

Verder wordt daarbij bepaald wat volgt:

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.

In artikel 50 van het KB van 8.10.1981 is het volgende bepaald:

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet : a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en Deze bepalingen houden de omzetting in van artikel 7, 1 b) van de Richtlijn 2004/38 inzage het vrij verkeer van de Unieburgers:

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt.

[...]

Het staat onbetwistbaar vast dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, er geen minimale inkomstengrens mag gehanteerd worden en dat er in elk geval niet strenger mag geoordeeld worden dan het kader dat voorzien is in de Richtlijn.

Het te hanteren toetsingscriteria betreft aldus het feit of er voldoende bestaansmiddelen zijn om te voorkomen dat men niet ten laste valt van de sociale bijstand, in casu het OCMW.

De facto volstaat het aldus te beschikken over een inkomen dat hoger ligt dan de grens die gehanteerd wordt om mogelijks aanspraak te maken op een leefloon van het OCMW.

Er is slechts recht op een leefloon van het OCMW indien het inkomen lager is dan het leefloon. Enkel in die situatie zou er recht kunnen zijn op bijpassing van het inkomen zodat dit minstens op dezelfde hoogte komt als het leefloon.

[...]

[samenvatting motivering bestreden beslissing]

Deze motivering faalt in rechte en is in strijd met de duidelijke wettelijke bepalingen.

Uit de stukken blijkt dat de heer [C.I.] tewerk is gesteld aan een bruto uurloon van 14,0937 EUR per uur. De voorliggende loonfiche van september 2022 vermeldt een geïndexeerd uurloon van 14,8110 EUR per uur.

Bij een voltijdse prestatie van een hele maand (21 werkdagen), ontving de heer [C.] in september 2022 (met 1 vakantiedag) een netto loon van 1.725,47 EUR en in oktober 2022 een bedrag van 1.716,93 EUR. Op het ogenblik van de indiening van de aanvraag in november 2022, bedroeg het leefloon voor een persoon met gezinslast slechts 1.568,62 EUR.

De heer [C.I.] heeft aldus een loon dat bijna 200 EUR hoger ligt dan het leefloon, en kan bijgevolg in geen geval aanspraak maken op sociale bijstand.

Zodra vastgesteld is dat er sprake is van een inkomen dat hoger ligt dan het leefloon, is bijgevolg voldaan aan de voorwaarde van artikel 40 §4,2° VW.

De motivering van verwerende partij dat op basis van de stukken niet zou vastgesteld kunnen worden dat er voldoende middelen zijn om te voorkomen dat men ten laste valt van het bijstandstelsel, gaat dan ook in tegen deze duidelijke stukken zodat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Sinds januari 2023 is het leefloon voor een persoon met gezinslast 1.640,83 EUR zodat moet vastgesteld worden dat het voorliggende inkomen nog steeds hoger is dan dit bedrag en men de facto dus niet ten laste kan vallen van de sociale bijstand. Echter is uiteraard ook het uurloon inmiddels geïndexeerd en komt dit vandaag de dag op 15,6550 EUR per uur, zodat een volledige werkmaand een netto loon oplevert tussen de 1.800 EUR 1.900 EUR netto. Opnieuw dus minstens 200 EUR meer dan het leefloon. Deze fichen waren uiteraard nog niet beschikbaar op moment van de aanvraag, en kunnen heden dan ook gevoegd worden.

De verwijzing naar de mogelijke inkomsten van gezinsleden, is niet relevant gelet op de hoogte van het loon van de heer [C.I.] dat reeds hoger is dan het leefloon. Indien echter verwerende partij in haar onderzoek meent dat er gekeken moet worden naar de volledige gezinssituatie, het aantal personen ten laste en eventuele andere bijdragen aan het globale gezinsinkomen, dan had verwerende partij hierover bijkomende informatie kunnen vragen.

In het kader van de zorgvuldigheidsplicht, diende verwerende partij dan verdere informatie te vergaren zodat zij in uitvoering van de wettelijke bepalingen haar onderzoek naar de inkomsten kon uitvoeren. Zich nadien verschuilen achter het gebrek aan deze informatie om te stellen dat er dus geen rekening kan gehouden worden met mogelijke andere bestaansmiddelen, is dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.

Een burger moet er op kunnen vertrouwen dat de overheid haar onderzoekstaken in uitvoering van wettelijke bepalingen op een zorgvuldige en transparante manier zal verwezenlijken, eerder dan dat deze overheid nalaat informatie op te vragen doch dan wel het gebrek hieraan inroept om een negatieve beslissing te verantwoorden.

Bovendien zouden de bijkomende inkomsten van de echtgenote van de heer [C.I.] inderdaad mee in overweging dan moeten genomen worden vermits alle inkomsten die worden ingebracht mee overwogen moeten worden bij de beoordeling van het niet ten laste vallen van de sociale bijstand (HvJ 16 juli 2015, C 218-14, Kuldip Singh ea.)

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en onjuist, vermits de voorliggende stukken reeds onmiskenbaar gewag maken van een inkomen dat hoger ligt dan het leefloon en verwerende partij in haar beslissing geen vermelding maakt van het bedrag waar zij aldus van uit is gegaan en welk drempelbedrag dan volgens haar zou moeten behaald worden (zie o.m. RvV 28.11.2013, 114.664).

Het referentiebedrag dat gehanteerd wordt, mag niet hoger liggen dan het minimum bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand. Zelfs indien dit referentiebedrag niet bereikt wordt, mag er niet automatisch van uit gegaan worden dat de betrokkene niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zonder rekening te houden met persoonlijke omstandigheden (HvJ 19 september 2013, nr C-140/12, Brey).

In casu geeft verwerende partij niet aan welk referentiebedrag men hanteert, maar negeert men wel het feit dat het loon hoger is dan het vereiste minimumbedrag. Vervolgens oordeelt men, ondanks dit bedrag, dat er onvoldoende middelen zijn zonder de persoonlijke omstandigheden na te gaan, minstens hierover informatie op te vragen. Vermits het inkomen hoger ligt dan het minimumbedrag voor leefloon, kon verzoeker er niet van uitgaan dat het noodzakelijk was om bijkomende informatie te bezorgen.

De beslissing schendt bijgevolg artikel 40 §4,2° VW door het voorliggende inkomen niet als voldoende te beschouwen, nu dit inkomen duidelijk verhindert dat verzoekster ten laste zou kunnen vallen van de sociale bijstand.

[...]

Verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar redenering dat op basis van haar discretionaire beoordelingsmarge, het haar toegelaten zou zijn vrijelijk de toetsingsnormen van het beschikken van voldoende inkomsten zou kunnen invullen.

Artikel 40 dient Richtlijn conform te worden geïnterpreteerd en wanneer wordt verwezen naar het feit dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomsten niveau onder dewelke sociale bijstand zou worden verleend, betekent dit gelijktijdig een maximale norm. Zoniet zou de wet strenger zijn dan het geen beoogd wordt in de richtlijn.

Indien dit inkomsten niveau niet wordt bereikt, zal men nog steeds rekening moeten houden met de persoonlijke situatie van de burger van de unie, vermits het niet bereiken van deze norm, geen automatische weigering mag inhouden. De omgekeerde redenering zoals voorgehouden door verweerder, gaat echter niet op vermits dit afbreuk doet aan de doelstelling van de Richtlijn.

Temeer daar het ten laste vallen van de sociale bijstand ook niet automatisch een einde van een verblijfsrecht van een unieburger kan betekenen, kan deze grens niet als absolute minimumnorm en weigeringsgrond gelden.

Wanneer het inkomen dan hoger is dan deze norm, kan verwerende partij haar weigering niet naar rechte verantwoorden, door zelf vrijelijk en willekeurig invulling te geven aan wat zij meent nodig te zijn voor een gezin om te voorzien in het onderhoud.

De beslissing gaf geenszins weer volgens welk criterium het bestaande inkomen niet zou volstaan. Heden wordt voorgehouden dat als norm $4 \times 809,42 \text{ EUR} = 3.237,68 \text{ EUR}$ werd gebruikt. Dit is de facto $4 \times$ het bestaansminimum voor alleenstaanden.

Verwerende partij miskent hiermee de gezinssituatie en maakt een interpretatie die niet kan stroken met de bedoeling van de wet. Het gaat om een gezinshoofd met personen ten laste, waarbij niet zonder meer dan het aantal personen $\times$ de norm voor de alleenstaanden kan gebruikt worden.

De wet op de sociale bijstand, heeft uitdrukkelijk bedragen voorzien voor gezinnen met personen ten laste.

Bovendien zou deze interpretatie leiden tot een strengere beoordeling van de EU burgers ten overstaan van de norm die gehanteerd wordt voor gezinshereniging met Belgen of derdelanders.

Dergelijke interpretatie gaat in tegen de Europese richtlijn en kan in geen geval gevolgd worden.

Bovendien beschikte ook mevrouw [C.F.] vanaf begin 2023 over eigen inkomsten hetgeen eveneens in het gezinsinkomen moet meegerekend worden. Door echter na te laten verder onderzoek te doen naar de concrete situatie van het gezin en hierover bijkomende informatie op te vragen, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers kon verzoeker niet geacht worden na de termijn van indiening van stukken, nog zaken aan te leveren, niet wetende dat verwerende partij ondanks het behalen van de minimumnorm van de inkomsten waaronder men ten laste zou vallen van de sociale bijstand, van mening zou zijn nog ruimte te hebben ter beoordeling van het voldoen van deze inkomsten in het licht van de gezinssituatie...

Indien verwerende partij, tegen de bedoelingen van de Richtlijn in, meent dergelijke ruime beoordelingsmarge te hebben, is het aan haar om hierover dan verder informatie te vragen en onderzoek te doen.

Het vertrouwensbeginsel werd daarmee dan ook overduidelijk geschonden.

[...]

Verder verwijst verwerende partij in haar beslissing naar het feit dat de geldigheidsduur van de voorliggende European Health Insurance Card verstreken zou zijn per 28.2.2023 en er geen bewijs is geleverd waaruit blijkt dat betrokkene nog over een geldige ziekteverzekering kan beschikken.

Ook dit deel van de motivering is kennelijk onredelijk en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Op het ogenblik van de indiening van de aanvraag lag een nog geldige ziekteverzekering voor. Verwerende partij weet maar al te goed dat een inschrijving bij een Belgische mutualiteit pas kan na inschrijving in het vreemdelingen of wachtregister.

Vermits de vader van verzoekster een arbeidsovereenkomst heeft, zal hij in elk geval aangesloten kunnen worden als rechthebbende en zal verzoekster als persoon ten laste verzekerd worden.

Na het bekomen van de bewijzen van aanvraag tot inschrijving, werden inderdaad de nodige stappen ondernomen om de aansluiting bij de mutualiteit in orde te brengen. Inderdaad werden de ouders van verzoeker reeds aangesloten bij de mutualiteit per 1.1.2023 en moesten de administratieve formaliteiten nog gevolgd worden voor de inschrijving van verzoeker zelf als persoon ten laste. Deze stukken waren uiteraard nog niet ter beschikking op moment van de aanvraag en kunnen heden dan ook gevoegd worden. Hieruit blijkt dat op moment van de beslissing, wel degelijk voldaan was aan de verplichting tot het hebben van een ziekteverzekering.

Weerom heeft verwerende partij nagelaten om in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht, bijkomende informatie over de actuele situatie van de ziekteverzekering op te vragen, wanneer zij vaststelde dat het aanvankelijk voorliggende document inmiddels verstreken was.

Nadien invoeren dat er geen bijkomend bewijs werd ingediend hangende de procedure, is kennelijk onredelijk. Immers werd verzoekster bij de aanvraag ingelicht door de gemeente dat het dossier volledig was en doorgestuurd werd en dat zij aldus geen bijkomende stukken meer moest indienen binnen de drie maanden na de aanvraag.

Van een zorgvuldig bestuur kan verwacht worden dat er bijkomende informatie wordt gevraagd wanneer men op het ogenblik van de behandeling van het dossier (wat kan gebeuren op elk ogenblik tussen de aanvraag en uiterlijke termijn van 6 maanden na de aanvraag!) vaststelt dat de stukken zoals aanwezig op moment van de aanvraag niet actueel meer zijn.

Verzoekster kon niet weten op welk ogenblik men het dossier zou beoordelen en kon dan ook niet voorzien of er na datum van 28.2.2023 (zijnde bovendien meer dan 3 maand na indiening van de aanvraag) nog nieuwe elementen en stukken zouden gevoegd kunnen worden.

Mocht verwerende partij zich op een zorgvuldige wijze gekwetst hebben van haar taken, had zij bijkomende informatie opgevraagd en had verzoekster tijdig het bewijs kunnen leveren van de aansluiting bij Solidaris, die inmiddels wel degelijk was verwezenlijkt.

Deze motivering kan dan ook niet weerhouden worden gelet op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvragen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verklaring van inschrijving, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.3. In hun aanvragen beriepen verzoekers zich op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als Unieburgers die beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit, dat verzoekers ook geschonden achten, bepaalt verder als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

[...]

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of

beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
b) een ziektekostenverzekering;”.

3.4. Krachtens artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geniet een Unieburger een recht op verblijf van meer dan drie maanden indien hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het tweede lid van voormelde wetsbepaling stelt dat de bedoelde bestaansmiddelen *“minstens gelijk [moeten] zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend”* en dat *“[i]n het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen [...] rekening [wordt] gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”*

3.5. Zoals verzoekers correct stellen, vormt artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, lid 1, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burger-schapsrichtlijn) (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, 51-2845/1).

3.6. De bewijslast inzake het *“beschikken over voldoende bestaansmiddelen”* ligt bij de aanvrager. Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken zijn beslissing te nemen.

3.7. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers een beroep doen op de bestaansmiddelen van hun vader. Zij legden bij hun aanvragen een arbeidsovereenkomst en twee loonbrieven van hun vader voor. Verzoekers betwisten niet dat dit de enige stukken zijn die zij inzake hun bestaansmiddelen hebben voorgelegd aan het bestuur.

3.8. In de bestreden beslissingen oordeelt verweerder dat verzoekers aan de hand van de aangebrachte stukken niet hebben aangetoond dat zij kunnen beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verweerder stelt vast dat de inkomsten van de vader onvoldoende hoog zijn om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de voorgelegde inkomsten dienen voor het levensonderhoud van beide, intussen meerderjarige, verzoekers en van hun beide ouders. Hij stelt nog vast dat niet blijkt dat verzoekers of hun moeder bijdragen aan het globale gezinsinkomen en in dit verband alvast geen concrete informatie werd voorgelegd.

3.9. Verzoekers betwisten deze beoordeling. Zij betogen dat zij moeten worden ingeschreven als *“beschikker van voldoende bestaansmiddelen”* indien zij beschikken over een inkomen dat hoger ligt dan de grens die wordt gehanteerd om aanspraak te kunnen maken op een leefloon van het OCMW. Zij wijzen er op dat *“op het ogenblik van de indiening van de aanvraag in november 2022”* het leefloon voor een persoon met gezinslast maandelijks 1.568,62 euro bedroeg en dat uit de voorgelegde loonbrieven voor die periode blijkt dat hun vader maandelijks een loon van meer dan 1.700 euro verdiende. Zij zijn dan ook van mening dat, nu de voorgelegde bestaansmiddelen bijna 200 euro hoger liggen dan het leefloon, er wel degelijk is voldaan aan de voorwaarden in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij stellen nog dat het leefloon voor een persoon met gezinslast in januari 2023 werd geïndexeerd, maar dat de voorgelegde inkomsten nog steeds hoger zijn dan dit geïndexeerd bedrag en wijzen er op dat ook het loon van hun vader mee is geïndexeerd.

Verzoekers voeren verder aan dat de bestreden beslissingen niet vermelden welk drempel- of referentiebedrag verweerder hanteert en zij benadrukken andermaal dat dit niet hoger mag liggen dan het minimumbedrag waaronder zij in aanmerking komen voor sociale bijstand. Inzake het verweer in de nota's met opmerkingen dat de norm van 3237,68 euro per maand werd gebruikt, namelijk vier maal het leefloon voor *“alleenstaanden”*, voeren zij aan dat verweerder op deze wijze hun gezinssituatie miskent en gebruik maakt van een interpretatie die niet kan stroken met *“de bedoeling van de wet”*. Zij zijn van mening dat in hun situatie als referentiebedrag het bedrag van het leefloon voor een gezinshoofd met personen ten laste dient te worden genomen.

3.10. Uit de bestreden beslissingen kan blijken dat verweerder als referentiebedrag is uitgegaan van het in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vermelde inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In zoverre verzoekers met hun kritiek aanvoeren dat in hun gezinssituatie als referentiebedrag het bedrag van het leefloon voor een gezinshoofd met personen ten laste diende te worden genomen, in plaats van vier maal het bedrag van het leefloon als alleenstaande, wordt verder gewezen op wat volgt.

Artikel 14, § 1 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna: de RMI-wet), waarin de bedragen van het leefloon worden bepaald op basis van de familiale toestand van de ontvanger, luidt als volgt:

“Het leefloon bedraagt :

1° 4 400 EUR voor elke persoon die met één of meerdere personen samenwoont.

Onder samenwoning wordt verstaan het onder hetzelfde dak wonen van personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.

2° 6 600 EUR voor een alleenstaande persoon (en voor een dakloze die recht heeft op een in de artikelen 11, §§ 1 en 3, en 13, § 2, bedoeld geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie).

3° 8 800 EUR voor een persoon die [...] samenwoont met een gezin te zijnen laste.

Dit recht wordt geopend van zodra er ten minste één minderjarig ongehuwd kind aanwezig is.

Het dekt meteen het recht van de eventuele echtgeno(o)t(e) of levenspartner.

Onder gezin ten laste wordt verstaan, de echtgenoot, de levenspartner, het ongehuwd minderjarig kind of meerdere kinderen onder wie minstens één ongehuwd minderjarig kind.

De levenspartner is de persoon met wie de aanvrager een feitelijk gezin vormt.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, in welke mate de echtgenoot of de levenspartner de in artikel 3 bedoelde voorwaarden moet vervullen.”

Verzoekers gaan er met hun kritiek aan voorbij dat artikel 14, § 1, 3° van de RMI-wet bepaalt dat voor het leefloon als persoon met gezinslast er ten minste *“één minderjarig ongehuwd kind”* in het gezin aanwezig moet zijn. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen waren verzoekers beiden reeds meerderjarig en blijkt niet dat het gezin nog een minderjarig kind telde. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen woonden de volwassen verzoekers samen met hun ouders, zodat zij niet meer konden worden beschouwd als een gezin met minderjarige kinderen ten laste, maar wel als samenwonende personen, zoals bedoeld in artikel 14, § 1, 1° van de RMI-wet. Verweerder heeft de voorgelegde bestaansmiddelen dan ook tegen deze laatste norm afgetoetst, zoals ook duidelijk blijkt uit de administratieve dossiers. Deze bevatten immers een document van het bestuur waarin het volgende wordt gesteld:

“Nodige bestaansmiddelen : 4x 809,42 euro = 3.237,68 euro

Bestaansmiddelen zijn onvoldoende hoog”.

Verzoekers houden vol dat als referentiebedrag het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast dient te worden gebruikt en dat verweerder anders hun gezinssituatie ontkent. Zij maken met hun kritiek echter niet aannemelijk dat verweerder in casu ten onrechte als referentiebedrag het bedrag van het leefloon voor een persoon die met andere volwassen personen samenwoont heeft genomen en voor elke persoon het bedrag bepaald in artikel 14, § 1, 1°, van de RMI-wet in aanmerking heeft genomen. Dit bedroeg bij het nemen van de bestreden beslissingen 809,42 euro of een totaal van 3.237,68 euro voor vier personen. Aldus heeft verweerder terecht geoordeeld dat het inkomen van de vader van verzoekers, ten bedrage van iets meer dan 1.700 euro per maand, lager lag dan het bedrag waaronder de gezinsleden in aanmerking komen voor sociale bijstand. Door enkel te blijven herhalen dat zij moeten worden beschouwd als een gezin en dus vallen onder artikel 14, § 1, 3° van de RMI-wet, tonen verzoekers geenszins aan dat verweerder incorrect heeft gehandeld. Verzoekers kunnen ook niet overtuigen met hun blote beweringen dat *“deze interpretatie [leidt] tot een strengere beoordeling van de EU burgers ten overstaan van de norm die gehanteerd wordt voor gezinshereniging met Belgen of derdelanders”* of dat *“dergelijke interpretatie [ingaat] tegen de Europese richtlijn”*. Verzoekers geven in hun synthesesmemories zelf aan dat de voorwaarde van de bestaansmiddelen dient te worden beoordeeld ten opzichte van de bedragen van het leefloon, dat wordt geregeld in de RMI-wet. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking, heeft verweerder zich op de bedragen van het leefloon overeenkomstig de RMI-wet gebaseerd om te oordelen dat verzoekers niet beschikken over voldoende bestaans-middelen om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de sociale bijstand.

Voor zover verzoekers met hun kritiek zouden aangeven dat verweerder zich voor de beoordeling van de bestaansmiddelen had moeten plaatsen op het moment van hun aanvragen, kunnen zij evenmin worden gevolgd. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers in hun synthesesmemories geen enkele wetsbepaling, dan wel rechtspraak aanhalen waaruit dit zou moeten blijken, noch betwisten zij concreet dat verweerder zich kon plaatsen op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen. Verder wordt gewezen op het gegeven dat indien de voorwaarde van de bestaans-middelen enkel zou mogen worden beoordeeld op het moment van het indienen van de aanvragen, dit niet zou stroken met de doelstelling van de wet. Immers vragen verzoekers een verblijf van meer dan drie maanden als Unieburgers waarbij het uiteindelijke doel is dat zij gedurende de gehele duur van dit verblijf niet ten laste zullen vallen van de Belgische Staat. Artikel 14, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn geeft ook duidelijk aan dat burgers van de Unie en hun familieleden voor het behoud van het verblijfs-recht onder artikel 7 moeten blijven voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden. Gelet op deze vaststellingen, blijkt dan ook niet dat verweerder het voldaan zijn van de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen niet mocht beoordelen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

3.11. Verzoekers betogen nog dat hun aanvragen niet automatisch mogen worden geweigerd wanneer de inkomsten niet een bepaald minimumbedrag halen, maar dat rekening moet worden gehouden met hun individuele omstandigheden.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet, dat aan de grondslag ligt van de bestreden beslissingen, bepaalt inderdaad ook dat bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de Unieburger, de aard en de regelmaat van diens inkomsten en het aantal familieleden ten laste.

Uit de bestreden beslissingen blijkt evenwel duidelijk dat rekening is gehouden met het gegeven dat verzoekers zich enkel beroepen op het inkomen van hun vader, dat wordt gebruikt voor het levensonderhoud van vier volwassen personen, en dat verzoekers en hun moeder geen eigen inkomsten hebben voorgelegd.

Waar verzoekers aanvoeren dat hun moeder sinds januari 2023 ook eigen inkomsten heeft, dient de Raad op te merken dat zij dit element pas voor het eerst aanbrengen in de huidige procedures voor de Raad. Zij kunnen verweerder dan ook niet dienstig tegenwerpen hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekers betogen dat verweerder zelf verder onderzoek had moeten voeren naar andere mogelijke bestaansmiddelen van hun gezin, dan wel bijkomende informatie had moeten opvragen, wijst de Raad erop dat de bewijslast in het kader van de afgifte van een verklaring van inschrijving bij de aanvrager ligt en het dus aan verzoekers toekwam om alle nuttige gegevens inzake de bestaans-middelen waarover zij kunnen beschikken naar voor te brengen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Dat verweerder onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoekers niet te contacteren met het oog op het verstrekken van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond. Verzoekers tonen daarenboven niet aan dat zij in de onmogelijkheid waren om stukken inzake de inkomsten van hun moeder nog voor te leggen aan het bestuur na het indienen van hun aanvragen. In het kader van de huidige procedure laten zij ten slotte nog na enig begin van bewijs voor te leggen van de inkomsten van hun moeder, zodat een voldoende belang bij hun kritiek evenmin blijkt.

Verzoekers kunnen ten slotte ook niet overtuigen dat bepaalde persoonlijke omstandigheden onterecht niet in rekening zijn gebracht die alsnog kunnen aantonen dat zij kunnen beschikken over toereikende bestaansmiddelen die kunnen voorkomen dat zij ten laste vallen van de sociale bijstand.

3.12. Op basis van de bovenstaande elementen stelt de Raad vast dat verzoekers er met hun betoog niet in slagen om aan te tonen dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft geoordeeld dat zij niet het bewijs hebben geleverd dat zij beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Dit motief in de bestreden beslissingen kon ook reeds volstaan om vast

te stellen dat verzoekers niet hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden. De verdere kritiek van verzoekers op het tweede motief in de bestreden beslissingen, met name dat evenmin blijkt dat zij beschikken over een geldige ziektekostenverzekering, is te beschouwen als een kritiek op een bijkomend en niet determinerend motief. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, zodat een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is.

3.13. Een schending van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.14. Het vertrouwensbeginsel kan ten slotte worden omschreven als het beginsel van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechts-onderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoekers stellen dat zij niet konden weten dat zij nog andere stukken hadden moeten/kunnen aanleveren aan het bestuur, daar zij alle nodige stavingsstukken voor hun aanvragen reeds hadden bijgevoegd. Verzoekers gaan echter voorbij aan het gegeven dat de beoordeling van de inhoud van de voorgelegde stukken pas in de bestreden beslissingen wordt gemaakt en dat er dus geenszins op voorhand kan worden gesteld dat, omdat alle noodzakelijke stukken werden voorgelegd, ook daadwerkelijk is aangetoond dat zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden hebben. Op geen enkele wijze tonen verzoekers aan dat verweerder het vertrouwens-beginsel heeft geschonden door in casu hun aanvragen te weigeren, zonder extra informatie op te vragen. Zoals reeds eerder gesteld, ligt de bewijslast in casu bij de aanvragers en kunnen zij niet zomaar hun verantwoordelijkheid afschuiven op verweerder. In zoverre verzoekers stellen dat zij erop mochten vertrouwen dat zij geen bijkomende stukken dienden aan te brengen omdat hun bestaans-middelen hoger liggen dan het bedrag van het leefloon moet worden herhaald dat zij er hierbij verkeerdelijk van uitgaan dat verweerder in de bestreden beslissingen een ander bedrag dan het bedrag van het leefloon dat in hun situatie toepassing vindt heeft gehanteerd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekers, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS